

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: J. Š., zast. Mgr. Dobroslavou Pezlarovou, advokátkou, se sídlem Jiráskova 32, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Statutární město Jihlava, se sídlem Masarykovo náměstí 1, Jihlava, II) MUDr. J. H., III) MUDr. O. H., IV) Mgr. T. B., V) L. B., VI) J. B., VII) P. P., VIII) J. P., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2013, č. j. 30 A 77/2011 - 162,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 5. 2011, č. j. KUJI 42667/2011, sp. zn. OUP 133/2011 Fu-2, zamítl odvolání žalobkyně a osob zúčastněných na řízení II) - VIII) a potvrdil územní rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 22. 2. 2011, č. j. MMJ/SÚ/2480/2010-26, o umístění stavby pro záměr nástavby, přístavby a stavební úpravy Horáckého zimního stadionu v Jihlavě, včetně nového napojení na inženýrské sítě. Žalovaný uvedl, že v souladu s § 94 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování

a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, se návrh na změnu územního rozhodnutí projednal v rozsahu této změny a předmětem řízení se nestala ta část původního územního rozhodnutí, která se neměnila. V daném případě byly předmětem změny toliko dílčí fragmenty, a sice snížení počtu podzemních podlaží v přístavbě ze tří na jedno a s tím související snížení počtu parkovacích míst. Žalobkyně podle žalovaného nemohla řešit svou obecnou nespokojenost s původním územním rozhodnutím v rámci tohoto územního řízení. Žalovaný zdůraznil, že předchozí územní rozhodnutí bylo doručeno zákonem stanoveným způsobem a žalobkyně měla možnost bránit se proti němu odvoláním, což neučinila. Žalovaný dále uvedl, že na část předmětného záměru změny stavby Horáckého zimního stadionu vydal stavební úřad stavební povolení rozhodnutím ze dne 13. 7. 2009, č. j. SÚ/6223/2008-5. Pravomocné územní rozhodnutí ze dne 14. 10. 2008 tedy nemohlo pozbyt platnosti. Žalovaný v odůvodnění rovněž uvedl, že ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) uvádí, že *„[j]sou-li v některé z protilehlých stěn sousedních staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových“*. Podle žalovaného v daném případě projednávaná změna zahrnuje přiblížení jihovýchodního rohu objektu přístavby budovy C k hranici pozemku parc. č. 5867 na minimální vzdálenost 1,97 m. Vzájemná odstupová vzdálenost podle citovaného ustanovení však byla podle žalovaného splněna, neboť vzájemný odstup staveb je minimálně 13,75 m, přičemž výška protilehlého objektu vč. římsy činí 13,65 m.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 5. 2013, č. j. 30 A 77/2011 - 162, žalobu žalobkyně zamítl. V odůvodnění soud poukázal na to, že původní územní rozhodnutí vydané dne 14. 10. 2008 je rozhodnutím pravomocným a neztotožnil se s námitkou žalobkyně, že toto územní rozhodnutí pozbylo platnosti, neboť uplynutím dvou let od nabytí právní moci nebylo vydáno stavební povolení nebo řízení o vydání stavebního povolení bylo zastaveno. Podle soudu nenastala situace uvedená v § 93 odst. 1 a 4 stavebního zákona a územní rozhodnutí tedy nepozbylo platnosti. V případě územního rozhodnutí pro umístění souboru staveb přitom postačuje, aby ve dvouleté lhůtě byla podána úplná žádost o stavební povolení na část stavby. Původní územní rozhodnutí ze dne 14. 10. 2008 nabylo právní moci dne 19. 11. 2008, přičemž ve dvouleté lhůtě bylo dne 13. 7. 2009 vydáno stavební povolení na část předmětné stavby, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2009. Na další etapu stavby veřejného sportoviště byla podána úplná žádost o stavební povolení dne 18. 1. 2010; není přitom rozhodující, že o ní dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.

Soud se dále s odkazem na § 94 odst. 1 stavebního zákona ztotožnil se žalovaným, podle něhož nemohl stavební úřad rozhodnout jinak, než v rozsahu navrhované změny, přičemž předmětem řízení o změně územního rozhodnutí již nemohla být ta část původního územního rozhodnutí, která se nemění. Námitky žalobkyně však směřovaly toliko vůči původnímu územnímu rozhodnutí ze dne 14. 10. 2008; jednalo se tedy o skutečnosti, které měla žalobkyně uplatnit v původním územním řízení a o nichž nemohlo

pokračování

být rozhodováno v řízení o změně územního rozhodnutí s ohledem na § 94 odst. 1 stavebního zákona. Žalobkyně tedy požadovala celé nové územní řízení a vydání nového územního rozhodnutí, mimo jiné i proto, že se o původně vydaném územním rozhodnutí ze dne 14. 10. 2008 vzhledem k údajně nezákonnému způsobu doručení tohoto rozhodnutí nedozvěděla. Podle soudu se změna územního rozhodnutí podle podané žádosti týká pouze změny veřejného sportoviště, tj. budovy C, nikoliv budov A a B, a pokud jde o budovu C, i jejího napojení na inženýrské sítě, přeložky veřejného vodovodu a osvětlení. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 2. 2011 o změně stavby a změně vlivu stavby na využití území a územní rozhodnutí o umístění stavby podle soudu vyplývá, že v budově C bude snížen počet podzemních podlaží parkovišť v přístavbě veřejného sportoviště, kde se mění počet parkovacích stání pro automobily z 234 na 67, tedy objemově tato stavba nebude změněna v neprospěch žalobkyně a ostatních obyvatel ulice T., naopak dojde ke snížení počtu podzemních podlaží a výrazně se sníží počet parkovacích stání. Ohledně námitky žalobkyně týkající se vjezdu a výjezdu z podzemních garáží do T. ulice soud poukázal na to, že tato otázka byla již pravomocně vyřešena v původním územním rozhodnutí ze dne 14. 10. 2008. Požadavek žalobkyně na jiné řešení vjezdu a výjezdu z podzemních garáží již řešit nelze a stavební úřad v tomto směru nemůže stavebníka nutit k odchýlnému umístění stavby. Pouze v otázce odstupových vzdáleností od hranic sousedních pozemků žalovaný změnil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž vzájemná odstupová vzdálenost od hranic sousedních pozemků a sousedních staveb podle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. byla i podle soudu splněna. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť nebylo provedeno faktické změření odstupových vzdáleností. Žalovaný i soud se spokojily pouze s archivní dokumentací, neakceptovaly však vlastní měření stěžovatelky ani návrh na provedení znaleckého posudku. Stěžovatelka vyslovila domněnku, že bylo v rámci stavebního řízení porušeno ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stěžovatelka citovala ustanovení § 25 odst. 4 uvedené vyhlášky a namítla, že se soud ztotožnil se žalovaným, podle něhož projednávaná změna zahrnuje přiblížení jihovýchodního rohu objektu přístavby budovy C, předstupující segment s komunikačními prostory, k hranici pozemku parc. č. 5867 na minimální vzdálenost 1,97 m. Z přezkoumávání jednotlivých podkladů bylo zjištěno splnění vzájemné odstupové vzdálenosti podle citovaného ustanovení, neboť minimální odstup staveb je 13,75 m a výška stěny protilehlého objektu včetně římsy je 13,65 m, což bylo údajně ověřeno v archivní dokumentaci. Stěžovatelka spatřovala porušení zákona v tom, že odstupové vzdálenosti neodpovídají zákonným parametrům. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2013, č. j. 30 A 77/2011 - 162, zrušil. Současně navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rovněž rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2011, č. j. KUJI 42667/2011, sp. zn. OUP 133/2011 Fu-2.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že žalobní námitky směřovaly do původního územního rozhodnutí ze dne 14. 10. 2008, přičemž snahou

stěžovatelky bylo znovu vstoupit do tohoto pravomocně skončeného územního řízení a zhojit svou procesní pasivitu v něm. Žalovaný zopakoval, že žalobkyně v rámci předmětného územního řízení vůbec nenamítala, jak se tvrzené údajné nerespektování zákonných parametrů ve smyslu § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. promítá do jejích práv, jak předpokládá ustanovení § 65 s. ř. s. K nemovitostem č. p. 6 a 10, jimiž stěžovatelka argumentuje v provedeném měření, navíc nedisponuje vlastnickým právem, a tedy ani žalobní legitimací. Podle žalovaného je v dané věci relevantní z hlediska posuzování odstupů přiblížení jihovýchodního rohu objektu přístavby budovy C k hranici pozemku parc. č. 5867 na vzdálenost 1,97 m. Protilehlý prostor pro měření vzájemného odstupu je vymezen šířkou stěny tohoto segmentu (5,84 m) a adekvátní protilehlou stěnou domu č. p. 8 a č. p. 6, kde zasahuje pás stěny v šířce 0,85 m, kde se okna obytných místností ani nenacházejí. Argument co do výšky stěny domu č. p. 10 je podle žalovaného bez praktického významu. Podle žalovaného byla projednáváná změna stavby souladná s § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., k čemuž zaujal podrobné stanovisko i projektant stavby, kde zejména popsal metodiku měření výšky protilehlých stěn jednotlivých objektů. Tyto skutečnosti stěžovatelka relevantním způsobem nevyvrátila. Žalovaný navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Dne 14. 10. 2008 vydal Magistrát města Jihlavy územní rozhodnutí č. T - 3 - 08, č. j. SÚ/4102/2008-5, o umístění stavby nástavby, přístavby a stavební úpravy Horáckého zimního stadionu v Jihlavě včetně nového napojení na inženýrské sítě, přeložky veřejného vodovodu a osvětlení na pozemcích v katastrálním území Jihlava. Toto územní rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno veřejnou vyhláškou a nabylo právní moci dne 19. 11. 2008. Stěžovatelka proti tomuto územnímu rozhodnutí nepodala odvolání.

Rozhodnutím ze dne 22. 2. 2011 vydal Magistrát města Jihlavy územní rozhodnutí č. T 3 -08/Z - 11, č. j. MMJ/SÚ/2480/2010-26, o změně stavby a změně vlivu stavby na využití území a územní rozhodnutí o umístění stavby. Tímto rozhodnutím bylo změněno pravomocné územní rozhodnutí o umístění v katastrálním území Jihlava ze dne 14. 10.

pokračování

2008, č. T - 3 - 08. Zásadní změnou bylo snížení počtu podzemních podlaží parkovišť v přístavbě veřejného parkoviště ze tří na jedno, změnil se počet parkovacích stání pro automobily z 234 na 67, změnila se trasa přípojky vodovodu se zrušením vodovodní šachty, zrušil se druhý únikový východ z plochy kluziště, stávající splašková kanalizace a napojení na řad v ulici T. bylo posunuto na jih o 9,5 m, a to v rámci původně dotčených parcel. Dále se zmenšil půdorys objektu kluziště k ulici T. - úprava výjezdové rampy pro osobní automobily.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 5. 2011, č. j. KUJI 42667/2011, sp. zn. OUP 133/2011 Fu-2, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti uvedenému územnímu rozhodnutí ze dne 22. 2. 2011, č. T - 3 - 08/Z - 11, č. j. MMJ/SÚ/2480/2010-26, a toto rozhodnutí potvrdil.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud námitky stěžovatelky a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka se v kasační stížnosti neztotožnila se závěrem Krajského soudu v Brně, podle něhož mohla své námitky uplatnit toliko v odvolání proti územnímu rozhodnutí ze dne 14. 10. 2008. Nejvyšší správní soud přisvědčil žalovanému i krajskému soudu, že námitky žalobkyně uvedené v odvolání proti rozhodnutí žalovaného a v žalobě směřovaly svým obsahem proti původnímu územnímu rozhodnutí ze dne 14. 10. 2008. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 11. 2008, přičemž se nelze ztotožnit s námitkou stěžovatelky, že jí toto rozhodnutí nebylo řádným způsobem doručeno. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že předmětné rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno zákonným způsobem, a to veřejnou vyhláškou v souladu s § 25 odst. 2 a 5 správního řádu. Podle § 25 odst. 2 správního řádu *„doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé“*. V souladu s tímto ustanovením bylo provedeno i doručení předmětného územního rozhodnutí ze dne 14. 10. 2008 stěžovateli a dalším vlastníkům nemovitostí v oblasti T. ulice. Jelikož uvedené rozhodnutí nebylo napadeno odvoláním, nabylo dne 19. 11. 2008 právní moci. Pokud měla stěžovatelka výhrady proti tomuto rozhodnutí, mohla a měla je uplatnit právě v odvolání proti uvedenému územnímu rozhodnutí. Jelikož tak neučinila a tyto námitky uplatnila až v odvolání a v následné správní žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2011, č. j. KUJI 42667/2011, sp. zn. OUP 133/2011 Fu-2, postupovaly žalovaný i krajský soud správně, pokud se těmito námitkami nezabývaly. Nejednalo se totiž o námitky, které by mohly být řešeny v žalobou napadeném rozhodnutí, jímž bylo původní územní rozhodnutí pouze změněno, a to v částech, proti nimž stěžovatelka nebrojila. Navíc se jednalo spíše o změny ve prospěch stěžovatelky a dalších vlastníků sousedních nemovitostí, jelikož šlo zejména o snížení počtu podlaží podzemního parkoviště a tedy i o snížení počtu parkovacích míst. Stěžovatelka však napadla územní rozhodnutí ze dne 14. 10. 2008 jako celek a svým

způsobem se domáhala zrušení tohoto původního územního rozhodnutí, což však v této fázi řízení již nebylo možné.

Dále stěžovatelka v kasační stížnosti namítla nesprávné vyměření odstupových vzdáleností a vyslovila názor, že výška domu T. je vyšší než vzájemná odstupová vzdálenost s předmětnou stavbou. Nejvyšší správní soud k této stížnostní námitce konstatuje, že krajský soud se s obdobným žalobním tvrzením stěžovatelky sice vypořádal poněkud stručněji, nicméně jeho závěry odpovídají rovněž právnímu názoru Nejvyššího správního soudu. Podle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. *„[j]sou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.“* Z kopie situačního výkresu z projektové dokumentace, jež je součástí správního spisu, Nejvyšší správní soud zjistil, že výška domu T. činí 13,35 m a vzájemná odstupová vzdálenost pak činí 13,75 m. Z historické dokumentace domu T., kterou si správní orgány před vydáním rozhodnutí rovněž opatřily, pak vyplývá, že v roce 1898, kdy byla budova postavena, činila výška předmětné budovy 13,65 m. Rozdíl v obou uvedených hodnotách je pak přirozeným důsledkem zvyšování pozemních komunikací vlivem nanášení dalších vrstev vozovky, zbudováním chodníku apod. V souladu s § 25 odst. 4 citované vyhlášky pak musel být vzájemný odstup staveb větší než 13,65 m, což je výška protilehlého objektu včetně římsy; podotýká se, že žalovaný v napadeném rozhodnutí korektně posuzoval splnění podmínky ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve vztahu k vyšší z obou naměřených výšek. Jelikož vzájemný odstup staveb dosahuje vzdálenosti 13,75 m, jedná se v každém případě o vzdálenosti větší, než je výška protilehlého objektu, a to ať se již jedná o historickou výšku 13,65 m nebo o současnou výšku 13,35 m uvedenou v projektové dokumentaci, a odpovídá tedy podmínkám vymezeným v citovaném ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Nejvyšší správní soud neshledal v uvedených odstupech nezákonnost a neshledal ani důvod k tomu, aby byla prováděna další měření navrhovaná stěžovatelkou v kasační stížnosti. Pokud jde o výsledek měření, předložený stěžovatelkou v žalobním řízení, pak Nejvyšší správní soud podotýká, že se nejedná o měření provedené oprávněným geodetem, jelikož tato činnost nespadá do předmětu činnosti pana T. F., který měl uvedené měření předložené stěžovatelkou provést. Z tohoto důvodu nebyly výsledky tohoto měření způsobilé zpochybnit výsledky měření oprávněného geodeta ve správním řízení.

Pokud jde o minimální odstupovou vzdálenost 1,97 m, na kterou stěžovatelka poukazovala ve vztahu k pozemku parc. č. 5867, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že uvedený pozemek je v katastru nemovitostí zapsán jako druh pozemku ostatní plocha se způsobem využití ostatní komunikace. Nejedná se tedy o obytnou budovu, a proto na minimální odstupové vzdálenosti nebylo možné aplikovat ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal žádný ze stěžovatelkou uplatněných důvodů pro zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2013, č. j. 30 A 77/2011

pokračování

- 162, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch a plně úspěšný žalovaný žádné náklady řízení neuplatňoval, proto Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Osoby zúčastněné na řízení o kasační stížnosti nemají podle § 120 a § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a nejsou dány ani důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu